

44 YIL ÖNCE BİR KOMUTANLA TERÖRÜST EVLADI OLAN BİR BABA ARASINDA YAŞANAN İBRET LİK BİR DİYALOG

12 Eylül'ün hemen sonrasında 7. Cumhurbaşkanı ile dönemin Başbakanı Bülent Ulusu'nun imzası ile Başbakanlık adına yayınlanan bir kitap: “**Türkiye’de Terör Hareketleri ve Kaynakları.**” Bu kitap, üniversiteler dâhil tüm okullara gönderildi. Okulumuza da gönderilen bu kitabı yoğun işlerim arasında elimden bırakmadan çok kısa bir sürede okudum. Kitap içinde dikkatimi çeken olaylardan iki tanesini özellikle siz okurlarımla paylaşmak istedim.

Birincisi, 12 Eylül öncesi anarşiye karışan kesimlerin istatistikî rakamları verilmiş. Bunlar, başta üniversite öğrencileri, lise öğrencileri, öğretmenler, üniversite öğretim üyeleri, işçiler memurlar v.s. diye sıralanıyor; ama bunların içinde terör hareketlerine karışanların içinde çoban yok, çiftçi yok, esnaf yok, köylü yok, ev hanımı yok. Kim var? Devlet’in okulunda okuyup, devletten maaş alan, devletin lojmanında oturan, devletten aldığı maaşla çoluk- çocuğunun nafakasını temin edenler. Yani terör hareketlerine katılanların istatistikî.

İkinci olayı biraz sonra anlatacağım; ama anlatmadan önce şimdiki gençler 12 Eylül öncesini bilmezler. Hem onlara o dönem hakkında bir fikir vermek, hem de bizim “68 Kuşağı”na hatırlatmak açısından o dönemin olaylarını kısacık da olsa hatırlatayım.

12 Eylül 1980 öncesi boykot ve işgallerle üniversiteler işgal edildi, şehirler ve şehirlerde mahalleler paylaşıldı. Hocaların çalışma odaları basıldı, kitapları ve daktiloları pencerelerden atıldı. Bankalar kundaklandı, soyuldu, işçiler çalıştıkları fabrikanın makinelerini kırdı. Okullara olabildiğince zarar verildi. Hatta tuvalet yârine koridora idrar yapan öğrenciye “Neden böyle yapıyorsun” diyen öğretmene: “ Ben bu devletin temelini .....” diye küfreden öğrencilere rastlandı, Hatta orta doğunun en büyük iplik fabrikası olan İzmir -Çiğli’deki Tariş iplik Fabrikasının makinalarının çarklarına sokulan demir çubuklarla fabrikalar çalışamaz hale getirildi. Bütün bunlardan öte beş bin genç öldürüldü, bunun yanında nice öğrenci, öğretmen, profesör, bilim adamı

ve siyasetçi katledildi. Bütün bunları herhangi bir düşman ülkenin gençleri ve askerleri yapmadı. Bütün bunlar büyük şeytan Amerika'nın ülkemizin çocuklarını A- B diye bölerek bu ülkede doğup büyüyen, bu ülkenin okullarında okuyan eğitilmiş insanlar arasında yaşandı. Üç çeyrek asrı aşan ömrümde biri post modern olmak üzere tam beş darbe yaşadım. Hepsinin altından Amerikan elçisinin ağzından bize ait çocuklar değil Amerika'nın "Bizim çocukları" çıktı. Bizdeki beş darbe dâhil dünyanın neresinde bir darbe olmuşsa mutlaka bu darbenin altından Amerika çıkıyor.

Bu arada üniversitede iken Yunanistan'ın batı Trakya Türklerinden Sınıfımızda okuyan arkadaşımızın yılbaşı dönüşü getirdiği "Gelecekte bizim olması umuduyla "NOEL" bayramınızı tebrik ederim." Ayasofya Camii Kebirin resminin bulunduğu yılbaşı tebrik kartı hala belleğimde. Düşünebiliyor musunuz nüfusumuzun sekizde biri olan bir devlet nesillerine İstanbul'u hedef gösteriyor

İsrail'de ise bir okulda geçen soru ve cevapları arz edeyim: okulun birinde sınıfa giren teftiş heyeti önünde öğretmen öğrencilere soruyor. Kudüs denilince ne aklınıza geliyor? "Kutsal tapınak." "Mescidi aksa?" "Yıkılacak" "Arap çocuğu gördüğünüzde?" "Öfke ve onu öldürmek" "Önümüzdeki 10 yılda Kudüs?" "Dindar Yahudi" "Araplar denice" "Köle" "Mesih denince?" Büyük savaş olacak Arapların hepsi ölecek" Sonra teftiş heyeti : "Aferin eğitiminiz çok başarılı. Başarılı eğitime devam ediniz" İnternette dolaşan bir videodan)

Soru: "Bizim eğitimimizde öğrencilerimize gösterdiğimiz bir hedefimiz var mı?" Osmanlılardan kalma "Devlet ebed müddet - Kızılelma" gibi hedeflerimiz Yahudi dönme Kohenlerden Munis Tekinalp'in yazdığı tarih kitapları ile tarihten, Türk Dil Kurumu Başkanı Ermeni Agop Dilaçar (Ömer Asım Aksoy) tarafından da dilimizden çıkarılarak Aziz atamızın "Ne mutlu Türküm" vecizesinin bilinçli olarak altı boşaltmıştır.

Bütün bunlardan sonra kitapta sözünü ettiğim ikinci olaya geçelim. 12 Eylül'ün en hararetli ve hareketli günleri. 12 Eylül sonrası

Üniversite öğrencisi bir genç, üstelik de gençlik liderlerinden biri, üniversiteyi işgal etmiş, Devlet malına zarar vermiş, banka soymuş, cinayet olaylarına adı karışmış, kimliği tespit edilmiş, sıkıyönetim tarafından her yerde aranmakta. Bu delikanlı, bir Anadolu çocuğudur; O yörenin sıkıyönetim komutanı, aldığı bir ihbar üzerine babasının evine baskın yapar. İhbar asılsız çıkar ve genç evde bulunamayınca komutan gencin babasını karakola çağırır ve babaya:

- Nedir bu senin oğlundan çektiğimiz? Derhal oğlunu bul! Nerede ise yerini söyle! der. Gencin babası:
- Komutanım, ben size bağıracığım yerde, siz bana bağıriyorsunuz? Çocuğumu ben sizden istiyorum, diye cevap verir. Komutan:
- Sen ne demek istiyorsun? Oğlan, benim oğlum mu? diye çıkışınca gencin babası:
- Komutanım, benim beş tane çocuğum var. Biri tarlada çift sürüyor, biri bakkal dükkânında, biri dağda çobandır. Diğeri kız, kocadadır. Bunlardan şikâyetin varsa hemen kendi elimle tutup getirip size teslim edeyim; ama siz, benim Devlet'e teslim ettiğim oğlundan şikâyetçisiniz. O konuda asıl ben sizden şikâyetçiyim, Devlet'imden şikâyetçiyim. Ben oğlumu, okusun; bu memlekete ve Devlet'ime faydalı olsun, diye devletime ve Devlet'im'in okullarına emanet ettim. Anarşist olsun, diye teslim etmedim. Benim oğlumu Devlet anarşist yaptı. Ben sizden şikâyetçiyim. Çocuğum, diğ'eri gibi benim dizimin dibinde olsa idi, bu suçları işleyemeyecek ve Devlet'ime zarar vermeyecekti. Ben de baba olarak bu durumlara düşmeyecektim. Oğlumu ben sizden istiyorum.” dediğinde komutan, babaya söyleyecek bir söz bulamaz.

Sanırım, bir sıkıyönetim komutanı ile acılı bir baba arasında bir Anadolu köyünde birebir yaşanmış bu olay, eğitimimizin zafiyeti hakkında ilgililere ve yetkililere çok şeyler anlatıyordur. Şimdi, durup düşünelim. O günden bugünlere eğitimde ne değışti? İnsana sevgiyi ve saygıyı, diğ'eri canlılara merhameti, yeşili ve çevreyi koruma bilincini verebiliyor muyuz? İyi ve güzel davranışların yanında, kötü ve

istenmeyen davranışların da temeli eğitimidir, Eğitim, bir milletin en büyük hayati meselesidir.

Hiç unutamadığım hadiselerden birini de Almanya'daki kardeş okul Apian Lisesinin, Manisa Lisesi'nin davetlisi olarak geldiği 1991 yılında yaşadım. Kardeş okul Apian Lisesi için Çanakkale, İstanbul ve Bursa'yı kapsayan bir gezi programı düzenlemiştik. Buraları gezip Manisa'ya geldikten sonra ülkelerine gitmelerinden bir gün önce ilde de bir protokol gezisi yaptık. Apian Lisesi öğrencilerini, müdürleri Dr. Riederer ile birlikte, kulakları çınlasın, o zamanki Vali'miz Rafet Üçelli Bey'in makamına çıkardım. Vali'mize, gezdiğimiz yerleri ve gezi programını anlattım. Vali'miz Rafet Üçelli, öğrencilerle hoş-beşten sonra samimi bir hava içerisinde Alman öğrencilere: "Size iki sorum olacak. Bunları hiç çekinmeden cevaplamanızı istiyorum." dedi ve birinci sorusunu sordu: "Gezdiğiniz yerlerde, ülkemiz açısından beğendiniz taraflar nelerdir? İkinci sorum da ülkemizdeki beğenmediğiniz, sizin hoşunuza gitmeyen taraflar nelerdir? Bunları açık yüreklilikle anlatmanızı istiyorum." dedi. Alman öğrenciler kendi aralarında fısıldadıktan sonra aralarında bir arkadaşlarını sözcü olarak görevlendirdiler. Sözcü öğrenci:

"Efendim, arkadaşlarım adına önce beğendiğimiz tarafları söyleyeyim. İnsanlarınız çok sıcakkanlı, samimi ve birbirleriyle çok kısa sürede, çok içten diyalog kurabiliyorlar. Mesela, Okul Müdürü Sayın Kadir Keskin'in, gezdiğimiz yerlerde gerek polis, gerekse diğer insanlarla hep kucaklaştığını ve elinin öpüldüğünü gördük. Özellikle gece saat ikide İstanbul'da otobüsle kalacağımız misafirhaneyi ararken şoför, polise yol sordu. Polis, otobüsün içine girdi, Sayın K. Keskin'in elini öptü ve onunla kucaklaştı. Şahsen bu davranışlar bizim çok dikkatimizi çekti. Bunlar, Almanya'da bizim göremediğimiz sıcak ve samimi ilişkiler. Bunlar çok hoşumuza gitti. (Tabii yolda rastlayıp kucaklaştığımız kişiler ve elimi öpen polis, karşılaştığımız eski öğrencilerimizdendi.) "İkinci sorunuzu da şöyle cevaplamak istiyoruz. Gezdiğimiz yerlerde tuvaletlerde yeterli temizlik göremedik. Bir de yol

kenarları çok pisti. Hep kâğıt ve naylon türü artıklar vardı.” Vali’imiz Rafet Üçelli, bu cevap karşısında Alman öğrenciyi tasdik etmekle yetindi ve Alman öğrencilerin tespiti gerçekten çok doğrudu.

Alman öğrencilerin bu tespitlerini görmek için parasız umum tuvaletlerle yol kenarlarını göz önüne getirmemiz kâfidir.

Pekâlâ, katrilyonların harcandığı eğitim sistemimizde biz çocuklarımızı neden eğitemiyoruz? Bu nahoş olaylar karşısında hâlâ birbirimizden şikâyetle, birbirimizi suçlamaya devam edecek miyiz? Terazinin dili yanlış ise, o terazinin başına kim gelirse gelsin o terazi ile yanlış tartmaya revam edecektir, Önemli olan terazinin dilini düzeltmektir. Burada kastettiğim eğitimidir. Öğretim değil. Bugün okullarımız, çocukların aileden aldığı eğitimi muhafaza edebilse bile çok büyük bir başarıdır.

Her insanın arkasına bir polis takmamız, elbette mümkün değildir. Kaldı ki takacağımız polis de bir insandır. Bütün mesele, Cenab-ı Hakk bizi yaratırken içimize doğuştan hibe olarak verdiği vicdanı eğitmektir. Onu da herkes biliyor; ama sanırım, işimize gelmiyor.

Alman Meslektaşımın Her Öğretim Yılı Başında Öğretmenlerine Yazdığı Mektubu tekraren paylaşıyorum:

Daha ülkemizde Erasmus, Avrupa projesi gibi çalışmaların adının duyulmadığı bir dönemde müdürü bulunduğum Manisa Lisesi olarak 1985 yılında Almanya İngolstadt şehrindeki ApianGymnasium ile “Kardeş Okul” projesi başlatmıştık. Meslektaşım Dr. Frans Riederer, odasında çerçeve içinde gayet güzel bir yazı ile yazılmış bir levhayı göstererek: “Bunun bir mektup olduğunu her öğretim yılı başında bu mektubu kendi okulunda ve ilde görev yapan öğretmenlere yazarak gönderdiğini söylemişti. Mektubun içeriğini aynen aktarıyorum:

“Bir toplama kampından sağ kurtululardan biriyim. Gözlerim hiçbir insanın görmemesi gereken şeyleri gördü. İyi eğitilmiş ve yetiştirilmiş mühendislerin inşa ettiği gaz odaları, iyi yetiştirilmiş doktorların zehirlediği çocuklar, işini iyi bilen hemşirelerin vurduğu iğnelerle ölen bebekler, lise ve üniversite mezunlarının vurup yaktığı insanlar...

Eđitimden bu nedenle kuşku duyuyorum. Sizlerden isteğim şudur: Öğrencilerinizin insan olması için çaba harcayın. Çabalarınız bilgili canavarlar ve becerikli psikopatlar üretmesin. Okuma yazma, matematik, çocuklarınızın daha fazla insan olmasına yardımcı olursa ancak o zaman önem taşır.”www.kadirkeskin.net

Not: Geçtiđimiz hafta oturduğu koltuğun idraki içinde Menemen okullarında okuyan öğrencilerin öğretimleri yanında, eğitimleri için de çırpınan başta İlçe Milli Eğitim Müdürü Sayın Muharrem Bayındır beyefendiye, seminerlerime eşlik eden Şube Müdürleri Sayın Huriye Gündüz, Nalan Kumray Cin hanımefendilerle , Sayın Ramazan Yılmaz bey ile Özel Büro yetkilisi Sayın Zekeriya Ersoy bey kardeşlerime ve beni okullarında misafir eden okul müdürü meslektaşlarıma çok teşekkür ederim.

2- Resimler Menemen Fen Lisesi öğrencileri.